

13. neděle v mezidobí

My všichni, kteří jsme byli křtem
ponořeni v Krista Ježíše... (Řím 6,3-
4.8-11)

Apoštol Pavel připomíná Římanům jednu krásnou věc. Totiž, že byli ponořeni křtem do Ježíše Krista. Být ponořen je letní a dovolenkové téma. Ponořit se v horkých dnech do vody rybníka, moře, nebo alespoň bazénu, to je velmi příjemná věc. Zvláště relaxační

může být nechat se unášet někde na lehátku pohoupávan na vodě.

Být ponořen do Krista. Co to znamená? Kdyby, například, nějaký současný umělec vykreslil Krista jako moře, mohl by udělat několik stejných obrazů a mohl by dát pod ně různé nápisy: „Moře života“, „Moře lásky“, „Moře dobra“, „Moře krásy“, „Moře pokoje“ atp. Tím vším Kristus je. A být ponořen do něho, je, být ponořen do bezmezného a nekonečného zdroje života, dobra, krásy, pokoje atp. Tedy něco, velmi příjemného a kdo by se tomu chtěl bránit?

Apoštol Pavel však pokračuje ve svém listu Římanům dál. Píše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti a spolu s ním pohřbeni. To už nezní příliš pozitivně a prázdninově. Ale nenechme se mýlit. Vraťme se k uměleckým vyjádřením. Kdyby chtěl opět současný umělec nakreslit lidské nitro, kreslil by třeba rozkvetlé létem provoněné louky, hluboké lesy, připravené kypré pole a mluvil by o nás a všech aspektech vnitřní krásy a možností našeho života. Ovšem, aby byl umělec pravdivý, musel by tam také namalovat třeba i šumavské rašeliniště s bezednými močály, z nichž sem tam vyublávají i člověku jedovaté plyny. I toto jsme my. Ponořením do Kristovy smrti se neděje nic jiného, než že Kristus sám sestupuje do našich zlých a bezedných močálů, do našich zřícenin, kde sídlí nebezpeční lapkové do našich jedovatých a bezživotných skládek, když bychom použili další přirovnání. Jeho smrtí byl těmto našim neživotným srdečním končinám učiněn konec. A to přece není negativní zpráva.

Pavel nakonec dnešního úryvku dále píše Římanům, že Kristus byl vzkříšen slávou Otcovou a že i my máme žít novým životem. Toto není pouhá morální výzva ve smyslu: tak teď na sobě makejte, snažte se, co se dá, máte před sebou dobrý Kristův vzor. Jistě, i to je třeba, ale ne jen svými silami. Jako byl Kristus vzkříšen Otcovou slávou, stejnou silou se děje takovéto vzkříšení nám. Silou Ducha Svatého. Ponořením do křtu, do Krista a jeho ponoření do našich bažin, jsme se stali novým stvořením. Plujeme oceánem dobra, lásky, pravdy, života, pokoje, krásy. Bažiny jedu jsou minulostí. Po nich zůstaly jen otisky, jaké po sobě zanechávají zloději, otisky prstů hříchu. A tyto otisky si na nás jakoby dělají nárok. Chtějí v nás znovu zavést jedovaté bažina zla. Na takové pokusy však stačí říci to, co Pavel radil římským křesťanům: řekněte těmto pokušením, pro zlo jsem už mrtvý, nepoužitelný. Žiji novým životem a dost síly, ne své, ale síly Ducha Svatého, abych se tě, otisku zla vůbec nevšímal a neznepokojoval se sebou. A potom můžeme opět obrátit pozornost k oné plavbě oceánem radosti, pokoje, dobra, pravdy, lásky a života.